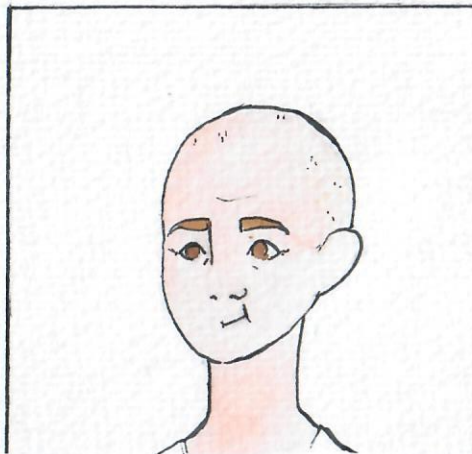

Jan Pochman

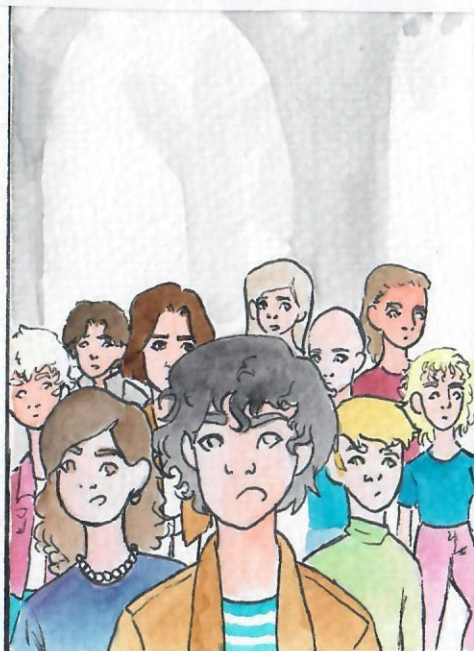
ZLONICKÁ HERMÁNKOVÁ SYKOVÁ DIENE KREJZKOVÁ

Dobrý den, jmenuju se Jan Pochman, narodil jsem se v Praze Motole v roce 1970... Dětství jsem strávil na Novém Městě a pak v Holešovicích na Praze 7.

...já jsem jako chodil na... na... na demonstrace docela často... Byl jsem na jedny, která měla trochu i přesah do dnešní doby, protože to byla demonstrace proti tunelu Blanka, který ale měl vést trochu jinudy, než vede teďko... pro ty policejní složky, který věděly, že ta demonstrace bude, nebylo těžký zasáhnout... A vlastně všechny zatknout, což se stalo i mně... byl jsem na nějakým výslechu – co jsem tam dělal, proč jsem tam byl. Takže já jsem lhal, že jsem tam byl náhodou se projít v parku... Na další výslech... asi čtrnáct dní nato, tak mi napsali, ať si s sebou vezmu pas..., tak jsem si ho vzal, trochu naivně. A voni mi ho tam vlastně zabavili... abych nemoh vycestovat z republiky... Mně to bylo jedno, stejně nebylo kam.

RUDÉ PŘÁVO

ORGÁN ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA
1989

17
LEDEN

Záměr je jasný: provokovat k neklidu

k zneužití výročí tragické smrti studenta J. Palacha

1989
18
LEDEN

Nezbytná opatření k zajištění klidu

SLOVO KE DNI

O co jim jde?

1989
19
LEDEN

Rozhodná stanoviska k provokačním akcím

Republiku si rozvracet nedáme

No... nechovali se moc hezky. Ale my jsme se k nim taky vlastně nechovali moc hezky... Ne, tam vlastně si nikdo neodvolil mít nějaký zbraně, to vůbec nepřicházelo do úvahy, že by někdo z protestujících nějak napadal ty policisty, to ne..., to neexistovalo.

PALACHŮV TÝDEN

Bylo tenkrát docela teplo, a když tam přijely vodní děla, tak to vlastně nebylo tak hrozný. Když začli stříkat po lidech, i když samozřejmě nebylo léto, byl leden že jo, ale vim že to... že bylo teplo a že tam bylo dost lidí a... a vždycky na konci toho dne si lidi řekli, že zítra přijdou znova. Bylo to pro mě překvapení.

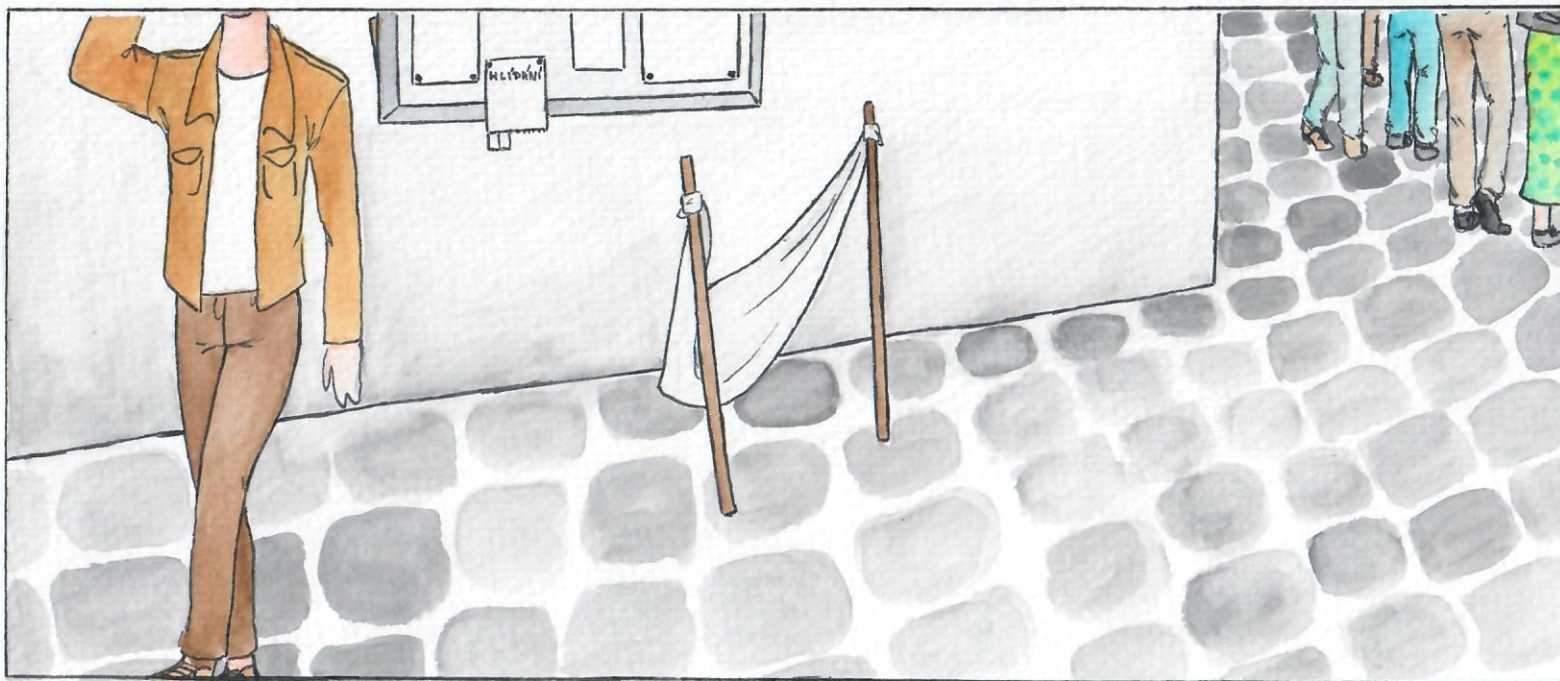

Přišli jsme na ten Albertov. S kamarádem jsme si udělali transparent a předtím jsme hrozně řešili, co na něj napíšeme. Z přechozích zkušeností jsme věděli, že všechny ty transparenty policajti strhali. Tak jsme si říkali, co tam napíšeme. Něco se nám zdálo takový jako moc ostrý, moc radikální, jiná hesla nám přišla moc měkká. Nakonec jsme se rozhodli, že tam nenapíšeme nic a uvidíme, jestli nám ten transparent strhnou, i když tam nebude žádný nápis. To byla tak trochu naše mylná představa, protože tam těch transparentů bylo plno a nikdo nic nestrhával. Takže jsme si tam mohli napsat úplně cokoli, co jsme chtěli, ale takhle to dopadlo. Přišli jsme tam teda s prázdným transparentem a trochu jsme tam byli za trouby. Lidé se nás ptali, co to má znamenat a my jsme neuměli pořádně odpovědět.

Překvapilo mě, že to bylo úplně zaplněný lidmi. Když jsme se pak vydali na pochod na Vyšehrad, tak těch lidí bylo tolik, že jsem se vlastně ani na ten Vyšehrad nedostal. My jsme zůstali stát před bránou, který se myslím říká Tábořská. Potom se to rozpohybovalo, vrátili jsme se stejnou cestou a pod Vyšehradem jsme došli na to nábřeží. Celou dobu byl vlastně klid, policejní jednotky nás nekorigovaly a myslím si, že by neměli šanci, protože tam těch lidí bylo opravdu hrozně moc

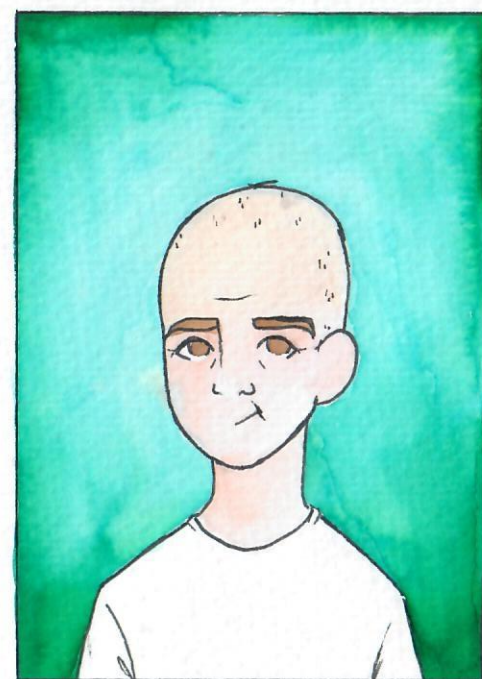
Ten můj kamarád... měl u sebe... nějaký časopisy... Nevim, jestli to bylo Několik vět, nebo něco takovýho, a měl trochu strach... kdyžby ho jako zatkli, takže se toho chtěl zbavit,... a zároveň vo to nechtěl přijít... je tam takovej klub Vagón... tak tam byly takový... nástěnky. Vyndal z toho batohu, zastrčil to za ty nástěnky, aby si to druhý den kdyžtak mohl jako vyzvednout a nic u něj nenašli. Transparent jsme dali v Mikulandský do takovýho průjezdu...

... jiný byli v tom že měli červený barety... To už jsme viděli, že musíme zmizet co nejrychleji... takhle zadníma uličkama to voběh. Nikdo mě nezadržel a... dostal jsem se tramvají domů.

Ale asi tak 2 hodiny nato mi zvonil telefon...

... volala mi ta holka, s kterou jsem chodil, že je na koleji a byla celá ubrečená, že byla na tý demonstraci... že tam šla s kamarádkama..., a že tam dostala hrozně na hubu, že ztratila botu... a ona byla dost jako rozrušená, ale to byli všichni na té koleji, tam to bylo jako v úle... Byl to vztek, protože ty studenti v tom byli naprosto nevinně.

Myslím že každá generace má právo mít nějakou revoltu. My jsme měli tudleťtu. Pokud dnešní generace má pocit, že to s přírodou nevypadá úplně dobře, tak má právo se za to postavit a být v tomhle směru. Nic není hotovýho, dycky je možný si ten život zlepšit a to je asi to nejdůležitější. To pro nás byla ta svoboda, která chyběla, ale dovedu si představit, že pro mladou generaci něco jinýho že tu svobodu už maj... mají nějaký jiný téma.

